

Insultologia

written by Alfons Duran Pich | 10 de juny de 2018

Podem acceptar que un insult és una expressió que l'emissor fa servir amb la intenció d'ofendre, menysprear o fer mal verbalment al receptor. Una societat inculta és més procliu a l'insult, ja que l'utilitza com a únic argument enfront dels arguments d'un tercer. Cal no confondre l'insult amb un diagnòstic clínic d'un subjecte afectat per alguna patologia (*idiota, imbècil, cretí* són conceptes clínics), encara que en aquest cas el retrat psicològic és de naturalesa privada.

Sembla que alguns polítics i comunicadors espanyols s'han sentit ofesos per certs missatges curts apareguts fa ja molt de temps a les xarxes socials, l'autoria correspon al president de la Generalitat Quim Torra. Han reaccionat, com és habitual, muntant una gran esbroncada, com si aquest tema fos el nuclear del programa polític del president. I, evidentment, no ho és.

L'equip de <https://noticiasdecatalunya.com> ha fet una feina interessant prenent unes quantes piulades de Quim Torra quan era un periodista independent i com a tal amb opinió pròpia. Torra utilitzava el subjecte "els espanyols" i ells ho han substituït per "Estat espanyol", cosa que sembla raonable, ja que són "*els espanyols en la seva majoria*" els que voten al capdavant del Règim (PP, PSOE i Ciutadans), front que cobreix l'ampli espectre de l'aparell de l'Estat.

I llavors les piulades queden així:

- "Vergonya és una paraula que l'Estat Espanyol fa anys que ha eliminat del seu vocabulari".
- "L'Estat Espanyol només sap espoliar".
- "Sentir parlar a Albert Rivera de moralitat és com sentir a l'Estat Espanyol parlar de democràcia".
- "Evidentment, vivim ocupats per l'Estat Espanyol des de

1714”.

Jo no veig insults per enlloc; són simples constatacions de fets provats, que van repetint-se al llarg del temps, fets que la seva materialitat (en aquest cas sí) ha ofès i ofèn directament la majoria dels ciutadans catalans.

Fets com:

- El denigrant espectacle del PP recollint firmes contra l'Estatut.
- La polititzada sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, humiliant i menyspreant la voluntat popular, expressada a través de tots els organismes, incloses les Corts Generals de l'Estat espanyol.
- La institucionalització del “dèficit fiscal” català amb l'Estat, que impedeix una gestió adequada dels recursos propis, genera un fals dèficit públic a Catalunya i redueix les prestacions socials i econòmiques a què tenen dret els catalans.
- L'invent del FLA (Fons de Liquiditat Autònoma), fons mitjançant el qual l'Estat presta a la Generalitat part dels diners que prèviament ha retingut de la nostra aportació fiscal. Un absurd financer que només se li podria haver acudit a Groucho Marx.
- La pobra assignació dels pressupostos que ens corresponen a infraestructures públiques i, encara pitjor, l'incompliment d'uns pressupostos ja limitats.
- Les calúmnies i denúncies contra els nostres professors d'escola pública, pel simple fet de despertar la consciència crítica dels alumnes i fer-ho, a més, a través del programa d'immersió lingüística.
- L'actitud bel·ligerant de jutges i fiscals contra qualsevol persona o institució que posi en qüestió l'“ordre establert”, com succeeix a les societats autoritàries.
- L'empresonament preventiu de líders polítics i cívics, mentre s'instrueixen uns sumaris amb nul·la base

argumental.

- La dura repressió policial contra persones, de diferent edat i condició, que l'única voluntat era expressar la seva opinió a les urnes respecte al futur del seu país.
- Les manipulacions grolleres (en les formes i en els continguts) perquè les empreses amb seu a Catalunya traslladessin la seu a un altre lloc de l'Estat.

Fets que haurien avergonyit els seus autors (*vergonya*), que suposen un drenatge sistemàtic de recursos (*espoliació*), que tracten els catalans com nadius d'una colònia (*ocupació*) i que posen de manifest un menyspreu pels valors fonamentals d'un espai convivencial (*democràcia i moralitat*).

Fets, simples fets, que malauradament són compartits i refermats per *la majoria dels espanyols*. Qualsevol ciutadà que voti o hagi votat en consciència el PP, el PSOE o Ciutadans, vol dir que n'assumeix el programa polític i les seves actuacions. I això, cal repetir-ho perquè quedi clar, és una *vergonya i una immoralitat*.

I per si no n'hi havia prou amb els fets, els nostres amables veïns han seguit practicant l'insult contra Catalunya i els catalans, pràctica que ells consideren un esport estimulants, heretat de pares a fills des de molt antigues generacions i que arriba a tot l'espectre social.

Vegem una selecció del seu repertori, amb un primer bloc històric fins al final de la dictadura franquista, a manera d'entrenament:

- "És ben notòria l'obstinació i barbaritat d'aquest poble criminal". José Patiño. Ministre de Felip V.
- "Per què s'ha de continuar l'ensenyament del catecisme i oracions en el vulgar català als nens a l'escola?". Jaume Villanueva. Cura.
- "Són els catalans el lladre de tres mans". Francisco de Quevedo. Escriptor.

- “Cal bombardejar Barcelona cada cinquanta anys per mantenir-la a ratlla”. General Espartero.
- “Desenganyem-nos: el catalanisme és absurd i malsà”. Juan Valera. Escriptor.
- “Obligar a fer servir el castellà a Catalunya és fer-los un favor paternal, com ho és obligar un nen curt de vista a posar-se unes ulleres”. Joan Escriptor.
- “El catalanisme, encara que és una aberració purament retòrica, contra la qual hi ha el bon sentit i l’interès de tots els homes que treballen, ha de ser perseguit sense descans”. Marcelino Menéndez Pelayo. Erudit.
- “Si una majoria de catalans s’entesten a pertorbar la ruta hispànica, caldrà plantejar-se la possibilitat de convertir aquesta terra en colònia”. Ramiro Ledesma. Polític.
- “Jo no he estat mai el que diuen espanyolista ni patrioter. Però davant d’aquestes coses m’indigno. I si aquesta gent han d’esquarterar Espanya, prefereixo a Franco “. Manuel Azaña. President de la República.
- “Transformarem Madrid en un verger, Bilbao en una gran fàbrica i Barcelona en un immens solar”. Queipo de Llano. General.
- “iPerros catalanes! No sois dignos del sol que os alumbrava”. Antonio Aymat. Governador militar de Barcelona.
- “Tots els catalans són una merda”. Luis de Galinsonga. Periodista.
- “A aquests catalans cal ofegar econòmicament”. Florencio Sánchez. Polític.

Amb la tan lloada i grapejada Transició, va semblar que es controlarien els esfínters, però s’ha demostrat que són incapaços de fer-ho. Una societat civilitzada és una societat tolerant que respecta la diferència, i Espanya no ho és. Volen més proves ?:

- “M’agrada Catalunya, malgrat els catalans”. Santiago

Bernabéu. President del Real Madrid.

- “A Catalunya hi ha adoctrinament a les escoles en pla nazi”. Javier Algarra. Intereconomía.
- “Catalunya demana i Extremadura paga”. José Antonio Monago. Expresident d’Extremadura.
- “Els andalusos són prou intel·ligents per no confiar en els catalans”. José Rodríguez de la Borbolla. Expresident de la Junta d’Andalusia.
- “Que Catalunya torni les 150.000 persones que ens van ser sostretes, més els seus fills i els seus néts”. Guillermo Fernández Vara. President de la Junta d’Extremadura.
- “Aquí –a Madrid– el president de la Generalitat no hi pinta res”. Juliol Lleig. Polític.
- “Els catalans només són importants quan escriuen en castellà”. José Prat. Polític.
- “El català només seria una limitació, un factor de “tibetización” de Catalunya. És una mostra de provincianisme que pot arribar a ser aldeanisme”. Julián Marías. Acadèmic.
- “Catalunya és una comunitat més rica que Extremadura, no perquè li hagi tocat la loteria, sinó perquè ha estat robant políticament a la resta de les regions durant el règim anterior”. Juan Carlos Rodríguez Ibarra. Expresident d’Extremadura.
- “Els nacionalistes catalans són com la prostituta de l’acudit. Els hem mal acostumat que s’emportin els diners en lloc de discutir tarifes”. César Vidal. Periodista.
- “Pilat, governador de Tarraco, es va dur la seva guàrdia pretoriana a Jerusalem. Treguin conclusions de qui va o van matar a Crist”. Juancho Armas Marcelo. Escriptor.
- “Al català mitjà quan li agiten la senyera per davant es posa a salivar en pla gos de Pavlov”. Alejo Vidal-Quadras. Exvicepresident del Parlament Europeu.
- “L’independentisme és de catets”. Jaime González. Diari ABC.

- “No vull que ni un puto cèntim vagi a aquella regió, que a mi em cau molt malament. Em donen ganes d’anar a Catalunya amb la Divisió Blava”. Miguel Serrano. Diari Marca.
- “L’independentisme és per a pobres. Gent que poc té a fer a la vida”. Arcadi Espada. Periodista.
- “La immersió lingüística a Catalunya és parafeixista. Vol influir en nens i gent d’escassa educació en una pedagogia d’odi a tot el que és espanyol”. Félix de Azúa. Escriptor i acadèmic.
- “L’única diferència entre la propaganda nacionalista de Catalunya i els nazis és que, de moment, aquí no maten”. Eduardo Inda. Periodista.
- “La meitat de les parròquies de Catalunya estan buides perquè s’ha intentat prohibir que es facin misses en castellà”. Jordi Cañas. Partit Ciutadans.
- “El dret a decidir dels nacionalistes és, ahora, un eufemisme i una estafa”. Javier Cercas. Escriptor.
- “El problema de Catalunya s’arregla amb un general i en 24 hores, com el 1934”. Mikel Buesa. Catedràtic.
- “El circ del separatisme i el seu públic embadalit és patètic i ignorant”. Alfonso Merlos. 13TV.
- “Catalans de merda. No es mereixen res”. Joan Carles Gafo. Director Adjunt Marca Espanya.
- “Catalunya és un país de malalts”. Toni Bolaño. Periodista i excap de premsa de José Montilla.
- “Que els donin la punyetera independència a aquests merdes i ens deixin tranquils, però que es construeixi un mur de deu metres d’altura per no veure’ls més”. Francisco Javier Pérez Trigueros. PP.
- “Els nostres diners se’ls estan emportant els convergents (catalans), quan hem estat els andalusos els que hem aixecat Catalunya”. Celia Villalobos. Exministra.
- “La situació de Catalunya és més greu que la basca perquè els terroristes no han format mai part del govern i, en canvi, els independentistes hi estan dins”. Josep

Enric PP.

- “El català és un instrument de separació perquè els altres no els entenguin”. Gustavo Bueno. Filòsof.
- “Gran part de la societat catalana s’està fumant un gran porro secessionista amb efectes al·lucinògens”. Joaquim Coll. Historiador.
- “La identitat catalana no existeix”. Miguel Porta Perales. Periodista.
- “El nacionalisme no és només l’últim reducte dels estúpids, també ho és dels assassins”. Enrique de Diego. Periodista.
- “Los votos de Convergència i Unió no valen una mierda”. Jesús Caldera. ExMinistro.
- “Es miri com es miri, i no és menester estendre-hi més en el que tothom sap, aquest Estatut (català) és un projecte criminal”. Agapito Mestre. Periodista.
- “Definitivament, proposar la secessió és proposar l’absurd salvatge, premodern, antidemocràtic i xenòfob”. Gustavo Villapalos. Historiador.
- “¿Per a quins assumptes importants serveix saber català? S’aprèn idiomes per tenir més cultura, però no en català”. Maria Antonia Trujillo. Exministra socialista.
- “L’estelada és un símbol ofensiu, ultratjant i vinculat a organitzacions terroristes, sagnants, violentes i intolerants”. María José García Cuevas. PP.
- “Lluitar per independitzar és de subnormals”. Antonio Gala. Escriptor.
- “Si no hagués existit la llengua catalana, haguéssim estat més feliços”. Albert Boadella. Actor.
- “El que li falta a Mas és un afusellament”. Miguel Ángel Rodríguez. Exsecretari de Comunicació del govern.
- “Quan sento els líders secessionistes, em pregunto perquè no arriben mai trens plens de psiquiatres a Barcelona”. Ignacio Vidal-Folch. Periodista.
- “Ningú hauria d’escandalitzar-se a hores d’ara que el quocient intel·lectual dels catalans i les catalanes, igual que passa amb el dels negres i les negres als

Estats Units en relació al dels blancs i les blanques, sigui molt inferior al característic de la resta dels habitants de la península Ibèrica". José García Domínguez. Libertad Digital.

- "La Generalitat de Catalunya està per fer carreteres i poca cosa més". Mariano Rajoy. President del govern espanyol.
- "El separatismo és un virus mortal". Nuria Amat. Escriptora.
- "L'independentisme és insolidaritat i egoisme". Pedro Sánchez. Secretari General del PSOE.
- "On fiquem aquests porcs bascos i catalans? Llançar-los al mar, però no sé si hi cabran tots. Armando Robles. Periodista.

Resulta una mica exhaustiu (i només és una petita mostra), però aquí queda per al registre, un registre que jo recomano imprimir i guardar per situar els diferents autors, sobretot a aquells que a vegades tracten de camuflar-se. Cal reconèixer que són els reis de "Insultolandia", pàtria comuna i indivisible de tots els oficiants de l'insult. L'*A por ellos!*, no és més que la culminació d'una llarga i abjecta trajectòria.

Em sembla molt evident que les moderades expressions de Quim Torra, en la seva condició d'escriptor, editor i periodista (que tenen a més una base argumental més que provada), perden per golejada davant d'aquesta selecta i àmplia tribu d'insultadors professionals que vomiten odi. I és que quan et dediques a alguna cosa de manera constant, acabes per dominar l'ofici.

El president Quim Torra s'ha excusat per si algú s'ha sentit ofès. Comprenc el seu gest, encara que no el comparteixo. Jo no ho hagués fet. El savi cardenal Mazarino tampoc. Aquesta colla de falsos ofesos que l'han titllat de "puteta, talibà, supremacista, racista, xenòfob, nazi, etc." només mereixen el més absolut menyspreu.

El president ha declarat la seva intenció de governar per a tots els catalans, cosa que em sembla raonable, sense que això vulgui dir doblegar-se davant les pressions de qui neguen el nostre dret a assolir la independència com a república.

I ja que parlem dels catalans, vull recordar que a Catalunya conviuen catalans (que ja no se senten espanyols) i espanyols que mai s'han sentit catalans.

Jordi Pujol va dir que "És català qualsevol que visqui i treballi a Catalunya, i vulgui ser-ho". Molts dels que s'autodeclaren "catalans i espanyols" fan una lectura administrativa de la seva adscripció territorial. Es queden amb part de la definició. Mai "han volgut ser-ho". Perquè ens entenguem, jo sóc "administrativament" espanyol i res més.

La continuïtat de Catalunya, una vella nació que trenca els vincles carolingis el segle X i inicia la trajectòria com a país independent, s'ha basat sempre (com ens recordava Jaume Vicens Vives) en la "voluntat de ser", i aquesta voluntat és la que explica la dimensió política del nostre projecte actual.

Pretendre ser espanyol i català alhora és un oxímoron, un *contradictio in terminis*, és com voler ser "una colònia independent". O sigui, un disbarat.

I això no és cap insult.